

[Villumsen.]

hed, som jeg ved, at ikke mindst Sygekassernes Ledelse i høj Grad sætter Pris paa at bevare — i den begrænsede Udstrækning, der er Mulighed for det under den nuværende Lovgivning.

Den ændrede Affattelse af Bestemmelserne om Prisreguleringen betyder en øjeblikkelig Forbedring for Rentenyderne, naar Loven træder i Kraft, forhaabentlig den 1. Oktober 1937, og den skaber for Kommunerne større Sikkerhed i Beregningen af Udgifterne til Invalide- og Aldersrente inden for det enkelte Aar.

De af Lovforslaget flydende betydelige Udgifter foreslaar Ministeren for en mindre Dels Vedkommende, nemlig 4 765 000 Kr., at paaligne Befolkningen i Almindelighed ved en Forhøjelse af Præmien til Invaliderente fra 204 til 240 Øre. Der vil maaske findes ærede Medlemmer, som mener, det er for ringe en Del, der her lægges over paa de forsikrede, men dør vil jeg gøre opmærksom paa, at de ubemidlede i Forvejen har meget store Kontingenter at udrede, og at en Tokrone for dem betyder et større Offer, end de fleste paa Forhaand vil være tilbøjelige til at tænke sig.

Mit Parti hilser samtlige Ændringer med Tilfredshed, og jeg vil udtale Haabet om, at Lovforslaget faar en nogenlunde let Gang gennem Rigsdagen.

Søren P. Larsen: Ligesom det ærede Medlem Hr. Villumsen kan jeg henvise til tidligere Udtalelser, som jeg har fremsat, da vi i Fjor behandlede et lignende Lovforslag, selv om det ikke var saa omfattende som det foreliggende. I Aar har Ministeren delt det i Ændringer til Loven om offentlig Forsorg og Ændringer i Loven om Folkeforsikring. En Del af de i det foreliggende Lovforslag indeholdte Ændringer er tekniske Ændringer, andre er Udvidelser af Understøttelsesomraadet, Folkeforsikringsomraadet. Der findes ogsaa visse Simplificeringer. Man har benyttet det Udvalg, som Socialministeriet, ganske vist til et noget andet Formaal, har nedsat, idet man har ført en Række Henvendelser igennem det — det skal man ikke høre ilde for — og har taget Hensyn til en Række af det praktiske Livs Krav; det gælder f. Eks. § 5 angaaende Ret til Fribefordring af Læge under Sygdom. Det er Ændringer, jeg tror alle vil anerkende som rigtige, de har ikke noget politisk Formaal, men er fremkommet som Resultat af Erfaringer fra den daglige Administration, og hvis Regeringen altid vilde være lige saa lydhør over for Krav fra Administrationen

i Kommunerne, tror jeg, den vilde kunne hente Tak. Det er kun rimeligt, at der, naar de, der arbejder med Lovgivningen, kan paavise Skævheder, der bør rettes, bliver gennemført Ændringer ved den første givne Lejlighed.

Dernæst indeholder Lovforslaget, som jeg sagde, en Udvidelse af Aldersrenten, f. Eks. i § 15, der ved Tilladelse til Fradrag af Skatter og Forsikringskontingenter ændrer Indkomsterne saaledes, at de, der søger, kan faa Del i Forsikringsbeløbet. I § 14 ændrer man det Beløb, der hidtil har staaet til Raadighed for Kommunalbestyrelserne og det sociale Udvalg, fra 5 til 7½ pCt. Selv om det maaske ikke lyder af saa meget, maa jeg dog gøre opmærksom paa, at det drejer sig om en 50 pCt.s Forhøjelse. Disse Beløb i Forbindelse med de Foranstaltninger, man paatænker gennemført for at lette Adgangen til billigere Boliger, er ogsaa Udvidelser af den bestaaende Forsikringslovgivning.

Men naar vi saa kommer til, hvor meget det hele vil dreje sig om i Penge, forstaar jeg godt, at Ministeriet ikke har saa fast Grund under Fødderne, for her bevæger man sig ikke alene paa det forsikringsmæssige, men ogsaa paa det skønsmæssige Omraade, hvor det er vanskeligt, for ikke at sige ugørligt, at trække op, hvor stor Merudgiften vil blive. Hvis vi ændrer Folkeforsikringsloven i den Retning, Regeringen har foreslaaet, forstaar jeg godt med de Erfaringer, vi har indhentet i de senere Aar paa dette Omraade, at Ministeriet i Bemærkningerne til Lovforslaget skriver: Udgiften anslaaes skønsmæssigt til dette eller hint Beløb; saa er Ministeriet nemlig paa den rigtige Side. Hvis f. Eks. det ærede Medlem Hr. Villumsen gør opmærksom paa, at der bruges for lidt, eller jeg skulde gøre opmærksom paa, at det synes mig, Beløbet er blevet for stort, har Ministeren i begge Tilfælde en glimrende Bagdør at smutte ud af, for han har intet bestemt sagt.

Jeg har med Interesse læst Bemærkningerne til det Afsnit, der handler om den Merudgift, der er Tale om. Det er naturligvis stillet fuldt ud forsvarligt op; det er ikke det, jeg mener, men det kunde være lidt mere anskueligt, for man skal næsten kunne regne med ubekendte Størrelser for at finde det virkelige Beløb. I Bemærkningerne til Lovforslagets første Paragraffer regner man med 12 Mill. Kr. som Statens Merudgift, altsaa de $\frac{4}{7}$ af Aldersrenten, der bæres af Staten, men jeg tager vist ikke meget fejl, naar jeg siger, at den samlede aarlige Merudgift til Alderdoms-